

成化十四年

รัชกาลเฉิงฮว่า
ปีที่สิบสี่

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

5

เมิ่งซีสื่อ 梦溪石 เขียน
เซียงเซียง แผล
อาท่า 阿嘎 ภาพ

รัชศกเฉิงว่าปีที่สิบสี่ 5

เมิ่งซีลือ เขียน เขียวเซียง แปลา

《成化十四年》

Volume 05

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi
Thai edition rights under license granted by北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd
平心出版 (欣燦連股份有限公司) Covers Illustrated by Aga (阿嘎)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2249-8

ภาพประกอบ Aga (阿嘎)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไวย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล everybook2015@gmail.com
เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

รู้แน่ว่ามีหลายคนหัวนี้ไหว ซักอยากจะขึ้นเรือ 'วังจ้อ-ถึงพื้น' แต่เห็นจะยากหน่อยนะคะ เพราะสุขใจคุมเข้มอยู่ที่ท่า ใครก็อย่าหวังจะขึ้นเรือนี้สำเร็จ! ไซ้แล้วคะ มาต้าถงหนนี้ สุขใจก็ยังคงประกบถึงพื้นไม่ห่างดังเดิม และเจ้าตัวก็เห็นว่าสมควรแก่เวลาแล้ว ถึงโอกาสนี้แหละ 'ลูก' ใต้เท้าถึงให้เลิก (แสร้ง) บื้อสักที

อย่าเห็นว่าคติในเล่มห้าเครื่องเครื่องร้ายแรงขนาดนั้น ไหนจะต้องแก้ปริศนา เวยหนิงไห้จ้อ ไหนจะต้องหาตัวสายลับที่แฝงอยู่ในเมืองต้าถง ไหนจะพวงลัทธิบัวขาว ยังมีสงครามประสาทกับคนของกลุ่มอำนาจวันอีก แต่หากหวานๆ มีมาให้ได้ชมแน่นอนคะ บอกเลยว่างานนี้มีอึ้งถึงถึงพื้นทั้งนักอ่านเลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

- * **ถึงพั้น** มีชื่อจริงว่า 'รุ่งชิง' หลังจากไขคดียากๆ มากมาย ก็ได้รับสมญาว่าเทพผู้ไขคดี นิสัยสมณะเรียบง่าย พอใจในสิ่งที่ตนมี พิถีพิถันก็แค่กับเรื่องอาหารการกิน เท่านั้น
- * **สุยโจว** มีชื่อจริงว่า 'ก่วงชว่น' องครักษ์เสื้อแพรแห่งกองปราบ ฝ่ายเหนือ เจ็บขริ่มพุดน้อย ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ พื้นฐานครอบครัวไม่ธรรมดา มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับพระพันปีองค์ปัจจุบัน
- * **หวังเยวี่** แม่ทัพบัญชาการเมืองต้าถง ร่วมกันกับวังจื่อปรับปรุงเมืองต้าถง ดูแลกองทัพ จนสามารถรบมีชัยเหนือพวกต้าต้ามาได้หลายศึก
- * **ตู้กุยเอ๋อร์** หมอหญิงที่ประจำอยู่ร้านยาจิ้งจิง นางอายุเพียงสิบเจ็ด แต่ได้รับการถ่ายทอดวิชาแพทย์จากบิดา จึงมีปณิธานต่างจากคุณหนูลูกผู้ดีทั่วไป
- * **หลี่จื่อหลง** นักพรตมาร เจ้าลัทธิบัวขาว หลายปีก่อนเคยสมคบกับขันทีในวัง วางแผนลอบปลงพระชนม์จักรพรรดิ สุดท้ายหนีรอดไปได้ บัดนี้เป็นราชครูอยู่ในเผ่าต้าต้า

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 29

ผู้ใดก็มีคาดคิดว่าวังจื่อผู้มีอำนาจแผ่คลุมน่านฟ้าต่ำถง ใครเห็นใครกลัว ถึงกับปรากฏกายด้วยวิธีเช่นนี้

ขณะผางฉีเดินนำเข้ามา ถึงพื้นไม่ทันเห็นคนสวมชุดสามัญชนผู้หนึ่ง ด้านหลังเขา จึงเพียงยิ้มทักผางฉีว่า "เหล่าผาง กินอาหารเข้าหรือยัง มากินด้วยกันเถอะ!"

"ในหัวมีแต่เรื่องกิน! กลัวไม่อ้วนตายรี!" สุ่มเสี่ยงคุ่นหูตั้งขึ้นข้างหลัง ผางฉี

น้ำเต้าหูในปากถึงพื้นแทบล้นออกจุมก ต้องไอติดต่อกันหลายที สุขุโจวช่วยลูบหลังให้พลงปรายตามองต้นเสียดด้วยแววตาเย็นชา "ทำตัวลึบๆ ล่อๆ"

วังจื่อก้าวยาวว ออกจากด้านหลังผางฉี นั่งลงข้างโต๊ะ ได้ยินคำพูดสุขุโจวกลับแยมยิ้ม "ถ้าไม่กลัวคนลวงรู้ ข้ามีหรือต้องทำตัวลึบๆ ล่อๆ"

ถึงพื้นระบายลมหายใจ มองปากประตูแล้วถาม "ติงหรงเล่า เขาทราบเรื่องที่ท่านออกมา?"

"ไม่รู้ ข้าสั่งให้เขาไปที่อื่น แต่พูดก็พูดเถอะ ข้าไม่เข้าใจ ไฉนต้องให้ข้าปิดบังกระทั่งติงหรง เขาติดตามข้ามานานปี ความมักดีไม่มีเคลือบแคลง ไว้ใจได้แน่นอน"

"ก่อนความจริงปรากฏ ทุกคนล้วนเป็นผู้ต้องสงสัย หากมิใช่ทราบว่าท่านไม่มีวันกระทำเรื่องเช่นนี้ อันที่จริงท่านยังน่าสงสัยกว่าติงหรงหรือใครอื่น

ด้วยซ้ำ"

วังจ้อถลิ่งตาดู "ข้าंनाสงสัยเมื่อใดกัน"

ถึงพื้นชดนำเต้าหู้จนหมดชาม รับผ้าเปียกที่สุยใจส่งมาให้ซับมุมปาก ค่อยกล่าว "ประการแรก ท่านเป็นชั้นที่รักษาการณ์ต่ำลงในเมืองต่ำถึงถือว่า ตำแหน่งใหญ่อำนาจสูง ผู้ใดลั่นต่อแยท่านไม่ได้ แม้แต่หวังเยวี่ก็ไมกล้า ต่อแยท่าน หากท่านต้องการส่งข่าวออกไป นั้นเป็นเรื่องง่ายตายอย่างยิ่ง ประการสอง ตอนข้ายังอยู่เมืองหลวงเคยได้ยินมีคนตั้งกระทู้กล่าวโทษท่านและหวังเยวี่ว่าลอบคบคิดกับชาวต่ำต่ำ บอกว่าชัยชนะของพวกท่านก่อนหน้านี้ ล้วนมาจากชาวต่ำต่ำประเคนให้ แลกกับที่พวกท่านส่งเงินทองและเสบียงไปให้ พวกเขา"

วังจ้อโกรธจัด "ใครเป็นคนกล่าววาทานี้ มันน่าควักหัวใจนัก!"

ถึงพื้นกล่าวเนิบๆ "น่าควักหัวใจจริงๆ แต่ท่านอย่าได้คิดว่าข้าสร้างข่าว เขย่าขวัญ ไม่เด่นเหนือพงพนา ล่อวายุพัดทำลาย ผลงานของพวกท่านในต่ำถึง สะดุดตาเหลือเกิน คนไม่น้อยลั่นไม่อยากเห็นพวกท่านปรับขึ้นเลื่อนตำแหน่ง พรวดพราด ย่อมต้องคิดหาวิธีการขัดแย้งขัดขานเป็นธรรมดา ฎีกาลักษณะนี้ ตอนอยู่สำนักตรวจการนครหลวงข้าเห็นออกบ่อยไป คนไม่น้อยลั่นไม่หวังให้ พวกท่านสร้างความชอบ ทั้งไม่อยากเห็นพวกท่านกลับเมืองหลวง ดังนั้น วิธีที่ดีที่สุดก็คือให้พวกท่านแบกรับมลทิน ถูกตัดสินลงโทษและปลดจาก ตำแหน่ง"

เขาเห็นวังจ้อนิ่งงันจึงกล่าวต่อ "ท่านและหวังเยวี่ยอมไม่มีทางคบคิด กับศัตรูเป็นแน่ ข้าเชื่อพวกท่าน แต่เชื่อว่าผู้อื่นจะเชื่อพวกท่านเช่นกัน ยิ่งกว่านั้น ท่านรับรองได้หรือว่าผู้ใดบัญญัติท่านและหวังเยวี่ทั้งหมดล้วนจงรักภักดี? ขอขอบคุณที่ท่านเชื่อถือข้า จึงปฏิบัติตามคำพูดของข้าทุกประการ ข้าเอง จะพยายามสืบคดีนี้ให้แจ่มแจ้งโดยไว เลี้ยงมิให้กระเทือนถึงการศึก"

ถึงพื้นเพิงกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ด้วยท่าทีเคร่งขรึมจบ ไม่ทันรอให้วังจ้อ บังเกิดความสะทอนใจ เขาก็หยิบซาลาเปาลูกหนึ่งขึ้นมากัด

"เออล่ะ สถานการณ์ของวานนี้ ผนกวนท่านเล่าให้ฟังที"

วังจื่อมองดูจนคนไม่คั่นมือ ดิดที่สูญเสียใจอยู่ด้านข้าง หมดบัญญัติตบคนอีกสักที เขาถลิ่งตาใส่ถึงพื้นแวบหนึ่งก่อนค่อยกล่าว "พวกเราตรวจสอบพ่อบ้านหวังแล้ว ที่เขาไปโรงรับจำนำเพราะระยะนี้หาเงินมาใช้สอยไม่ทัน จึงนำของที่หวังเยี่ยให้เขาไปจำนำ"

ถึงพื้นได้ยินก็เผยสีหน้ากังวล

"เรามีนิสัยรักการเสี่ยงโชค มักติดค้างเงินบ่อนพนันเป็นประจำ ทว่าจำนวนไม่มากนัก หนนี้ก็เพราะทางบ่อนเร่งรัดมา เขาเองไม่ยากรบกววนหวังเยี่ยถึงได้เอาของไปจำนำ"

ถึงพื้นกลิ่นซาลาเปาลงคอ ตามด้วยน้ำเต้าหู้ก็อึก ก่อนส่งยิ้มเชิงขอบคุณให้คนด้านข้างที่รินน้ำเต้าหู้ให้ ค่อยถามว่า "แล้วระยะนี้เรามีพิรุณอันใดหรือไม่"

"ระยะนี้ไม่พบพิรุณอันใด ไยเจ้าจึงจับจ้องเขา"

"เพราะตอนที่ข้าสะกดรอยพ่อบ้านหวัง เผอิญเจอกับโจรวิ่งราวซึ่งถ่วงเวลาทำให้ข้าไม่อาจสะกดรอยตามเขาพอดี ท่านว่าบนโลกนี้ไหนเลยจะมีเรื่องบังเอิญปานนี้"

"แต่โจรวิ่งราวคนนั้น ตอนที่หาพบเมื่อวานนี้ได้ตายไปแล้ว"

"ตายได้อย่างไร"

"นี่ต้องถามเจ้าแล้ว"

ถึงพื้นกะพริบตา "หา?"

"ตอนเขาตายในมือยังกำถุงเงินแน่น คนพลัดศพบอกว่าเงินนั้นเมียพิชปายอยู่ โจรนั้นเอาก่อนเงินเข้าปากเพื่อตรวจดูคุณภาพ สุดท้ายโดนพิชเสียชีวิตคาที่"

เงินหยวนเป่า* ที่หลอมโดยทางการเป็นเงินบริสุทธิ์ มีส่วนผสมชั้นดี ด้านบนมีตราของทางการประทับอยู่ แต่โดยปกติเมื่อถึงมือตระกูลใหญ่ พวกเขา มักเลือกที่จะเก็บไว้แล้วนำเงินที่คุณภาพต่ำออกมาใช้ก่อน เมื่อหมุนเวียนในหมู่ชาวบ้าน เพราะเงินเหล่านี้มีน้ำหนักมาก จึงถูกนำมาตัดแบ่งเป็นก้อนเล็กๆ

* เงินหยวนเป่า คือเงินแท่งหรือทองแท่งที่ใช้กันในสมัยโบราณ มีลักษณะเป็นแท่ง หัวท้ายสองด้านจะกระดกขึ้นตรงกลางเป็นแอ่งลงไป รูปร่างคล้ายเรือ

นอกจากนี้ยังมีการลักลอบหลอมเงิน แน่นนอนคุณภาพย่อมเทียบไม่ได้กับเงินที่ทางการทำออกมา

เพื่อจำแนกคุณภาพของก้อนเงิน คนจำนวนมากจึงเลือกวิธีที่สะดวกที่สุด นั่นคือใช้ฟันกัด

ถึงพื้นถามขึ้นว่า "ไหนพูดอยู่ครึ่งค่อนวันกลับวกมาที่ข้า เงินพวกนั้นเล่า ท่านติดมาหรือไม่"

วังจ้อล้วงของขึ้นเล็กที่ห่อด้วยผ้าออกมาจากอกเสื้อ พอดคลี่ผ้าออกก็เผยให้เห็นเศษเงินเล็กๆ หลายก้อนในนั้น

"ก้อนโตมีพิฆะ" ถึงพื้นถาม

"เจ้าทนาย"

ถึงพื้นจ้องหน้าเขาอย่างหมดวาทะ ซ้ำไปที่สองก้อนใหญ่สุด "สองก้อนนี้ไม่ใช่ของข้า"

"ไอ้ สองก้อนนี้ป้ายยาพิฆะไว้ เจ้าลองส่องดูได้แสงแดด จะมองเห็นสีหมอกที่เคลือบอยู่ชั้นหนึ่ง"

"เป็นผู้ใดมอบให้เขา กัน โจรวังราวคนนั้นแค่ชิงถุงเงินของข้าเท่านั้น เขาล้วงรู้สิ่งใดจึงถูกฆ่าปิดปาก"

สุขใจที่นิ่งเสียบมาตลอดพลันเอ่ยขึ้น "เมื่อครูเจ้าบอกว่าโจรนั้นโผล่มาตอนที่เจ้าสะกดรอยพ่อบ้านหวังพอดี เป็นไปได้หรือไม่ว่าเพื่อไม่ให้เจ้าไล่ตามพ่อบ้านหวังจึงหาโจรมาชิงทรัพย์เจ้า หลังเกิดเรื่องก็ฆ่าทิ้ง บังคับไม่ให้เขาขัดทอมาถึงตน"

ถึงพื้นสั่นหน้า "ทำเช่นนั้นใจแข็งเกินไป ไม่มีความจำเป็นสักนิด อันที่จริงตอนนั้นพี่ชายของพ่อบ้านหวังค่อนข้างเร็ว ข้าเกือบไล่ตามไม่ทันแล้ว โยเขาต้องหาคนมาเบี่ยงเบนความสนใจข้าด้วยเล่า ไม่สมเหตุสมผล..." เขาหันถามวังจ้อ "เรียกพ่อบ้านหวังมาสอบถามได้หรือไม่"

วังจ้อกล่าว "อย่าดีกว่า เจ้าบอกเองว่าไม่รู้ว่าเป็นใคร และตอนนี้หวังเวรี่ยไม่อยู่ในตำถง หากข้าไล่เส้นไปจับคนของเขาคงไม่เหมาะนัก ทั้งยังแหวกหญ้าให้งูตื่นด้วย แต่ข้ายังคงยึดกรณาคำเดิม ข้ารู้สึกว่าการพ่อบ้านหวัง

ไม่น่าจะทำเรื่องเช่นนี้ เพราะตอนเขายังหนุ่มเคยเป็นทหารคนสนิทของหวังเยวี่ เคยบาดเจ็บแทนหวังเยวี่มาไม่น้อย หวังเยวี่ปฏิบัติต่อเขาเยี่ยงคนในครอบครัว เขาไม่มีความจำเป็นต้องทรยศหวังเยวี่ และจากที่ข้าส่งคนไปสืบ นอกจากไปบ่อนพนันเป็นครั้งคราวแล้วเขาก็ไม่มีพฤติกรรมน่าสงสัยอื่นใด"

ถึงพื้นดินนวนเวียนในห้อง

หากไม่ใช่พ่อบ้านหวัง เช่นนั้นก็ต้องเป็นคนอื่น

แต่เพราะเหตุใดจึงบังเอิญปานนั้น คนที่ฆ่าโจรนั้นต้องการปกปิดสิ่งใดกันแน่

เขาจำได้ ตอนนั้นยืนอยู่หน้าร้านยา มองส่งสิ่งเส้าจื่อเดินออกไป จากนั้นจึงเห็นพ่อบ้านหวัง...

ทันใดนั้นเขาก็หันขวับมามองวังจื่อ โพล่งว่า "สิ่งเส้าจื่อ!"

วังจื่ออุ้งนง "อะไร"

"สิ่งเส้าจื่อคนนั้นมีปัญหา! แม่นางดูบอกว่านางอาศัยอยู่ที่อำเภอกังหวงหลังต่อให้ออกนอกเมืองก็น่าจะเดินทางไปทางประตูทิศใต้ไม่กี่ประตูทิศตะวันออก และนางเองก็บอกว่าสามียังรอนางกลับไปด้อมยาอยู่ที่บ้าน แต่ครั้นออกจากร้านกลับมุ่งหน้าไปทางฝั่งตะวันตกของเมือง"

สุยโจวใช้ความคิด "นางอาจนึกขึ้นได้ว่าลี้ม้อชื่อของบางอย่าง จึงอ้อมไปทางฝั่งตะวันตกก่อน"

ถึงพื้นผงกศึรชะ "ก็เป็นไปได้ แต่เมื่อครู่ข้าก็ขึ้นได้อีกเรื่องหนึ่ง ตอนนั้นจำเป็นต้องยืนยันข้อสันนิษฐานของข้าก่อน"

วังจื่อใจร้อนอยากลากตัวไล่ศึกออกมาให้ได้มากกว่าใครทั้งหมด พอได้ยินเช่นนั้นก็ถาม "ข้อสันนิษฐานอื่นใด"

ถึงพื้นมองสุยโจว "โดยปกติในร้านยาต้องทำสำเนาใบสั่งยาของลูกค้าทุกรายเก็บไว้ ท่านช่วยใบสั่งยาที่สิ่งเส้าจื่อนำมาให้แม่นางดูได้หรือไม่"

"ได้นั้นได้ แต่ตอนนี้ยังไม่อาจตัดนางออกจากรายชื่อผู้ต้องสงสัยได้ไปหยิบฉวยใบสั่งยาต้องสะกิดความสงสัยและการคาดเดาอันไม่จำเป็นของนางแน่ ถ้านางเกี่ยวข้องกับไล่ศึก อาจเป็นการแหวกกฎ้าให้สูงขึ้นไป"

ถึงพื้นชะงักก็คิดๆ ดูก็รู้สึกว่าจะจริง จึงอดกลุ้มมิได้

"แต่ก็เชื่อว่าไม่มีวิธี" สุยใจวกล่าว สายตากลับพุ่งไปที่วังจ้อ

"..." วังจ้อนิ่งงัน

"เอ?" ถึงพื้นงุนงงแล้ว

"รอได้เลย พรุ่งนี้จะนำไปส่งยามาให้เจ้า!" วังจ้อเอ่ยเสียงเหี้ยม "ข้าอยู่ที่นี้นานไม่ได้ ขอตัวก่อน!"

จบคำก็ไม่รอพวกถึงพื้นตอบ ลุกจากไปทันที

ถึงพื้นยังงงงันและกังขา "พวกท่านเล่นปริศนาอันใดกัน"

สุยใจยิ้มน้อยๆ "แค่ให้ร้านยาจิ้งจิงไฟไหม้หรือโจรขึ้นก็ใช้ได้แล้ว แต่โจรขึ้นออกจะยุ่งยากอยู่บ้าง ร้านยาต้องมีคนอยู่ยามในเวลากลางคืนแน่ และการขโมยใบสั่งยากก็ไม่ค่อยสมเหตุสมผล ดังนั้นไฟไหม้ น่าจะสะดวกกว่า เรื่องทำนองนี้มอบให้เขาขอมเหมาะที่สุดแล้ว"

และยังได้แก้งวังจ้อรอบหนึ่งอย่างแนบเนียนอีกด้วย

ถึงพื้นหมดวาจา วิธีเช่นนี้เขาไม่มีทางคิดออกมาได้แน่

"พวกท่านนี่ช่าง..." ถึงพื้นพยายามสรรหาถ้อยคำ เปลี่ยนจากคำว่า 'ไม่เลือกวิธีการ' เป็น... "ช่างมีความคิดแปลกใหม่"

"ชมเกินไปแล้ว! น้ำเต้าหู้เย็นแล้ว อย่าดื่มอีกเลย"

สุยใจฉวยชามในมือเขาไปหน้าตาเฉย เปลี่ยนเป็นชालาเปาลูกหนึ่ง

ความเคลื่อนไหวของวังกงจับไว้อย่างเข้าวันถัดมาถึงพื้นและสุยใจก็ได้ยินข่าวว่าเมื่อคืนร้านยาจิ้งจิงเกิดไฟไหม้

ว่ากันว่าโชคดีที่พบรวดเร็ว ไม่มีผู้ใดถึงแก่ชีวิต เพียงลูกไหม้ยาสมุนไพรบางส่วน อีกทั้งสมุดบัญชีและใบสั่งยาจำนวนหนึ่ง นี่นับว่าโชคดีมหาศาลแล้ว ดังนั้นวันนี้หน้าร้านยาจิ้งจิงจึงแขวนป้ายประกาศหยุดชั่วคราว เวลานี้ตู้กุญแจออร์กำลังจัดเก็บสิ่งของพร้อมเด็กในร้าน

ถึงพื้นและสุยใจก็มีได้ออกไป เพียงสนทนาฆ่าเวลาอยู่ในบ้านพัก

จวบจนยามเที่ยง ผางฉีกกลับจากข้างนอกพร้อมของกินเล่นที่ถึงพื้น

สั่งเขาซื้อหนึ่งหอบใหญ่ และยังมีใบสั่งยาหลายฉบับ

ถึงพันหยิบมาดู ล้วนเป็นสำเนาใบสั่งยาที่สิงเส้าจื่อไปซื้อยาที่ร้านยาจั้งจั้ง
ใบสั่งยามีทั้งหมดห้าฉบับ เรียงตามวันเวลาที่ระบุด้านบนอย่างชัดเจน

"ท่านดูสิ นี่ประหลาดมาก รายชื่อสมุนไพรในใบสั่งยาหลายฉบับนี้
ไม่เหมือนกัน โรคที่รักษาก็ต่างกันสิ้นเชิง ต่อให้คนผู้หนึ่งอ่อนแอมิโรคุม ทว่า
แต่ละโรคก็ไม่นำผิดแพ้กันปานนี้กระมัง" ถึงขั้นที่ใบสั่งยาพลางบอกสุยโจว

สุยโจวหยิบฉบับหนึ่งจากในนั้นขึ้นมา ตรวจสอบวันที่ น่าจะเป็นใบสั่งยา
ที่สิงเส้าจื่อนำมาซื้อยามือครวาก่อน

"นี่รักษาโรคอะไร"

สุยโจวรู้ว่าถึงพันมีภูมิความรู้กว้างขวาง ทั้งเข้าใจวิชาแพทย์อยู่บ้าง
แม้ไม่ถึงขั้นตรวจคนไข้ได้ แต่การแยกแยะโรคจากรายชื่อสมุนไพรนับว่า
ไม่เหลือปากว่าแฉง

"ชวนชยง ไฉน ไปจื่อ เซียงฟู ไปเส้า อี้หลี่เหริน ไปเจี้ยจื่อ กันเถา..."

ถึงพันอ่านออกเสียง คิ้วขมวดเล็กน้อย "นี่เป็นตัวยาของน้ำแกงชานเพียน"

"น้ำแกงชานเพียน?"

"เป็นตำรับยาโบราณ รักษาอาการปวดข้างศีรษะโดยเฉพาะ ครวาก่อน
พวกดำดำไปที่โตของเมืองต้าถง"

"ด่านเพียนกวน"

ข้อนี้ชาวผองเคาะลงบนโต๊ะ ถึงพันพึมพำคำว่าด่านเพียนกวนเข้าไปเข้ามา
หลายรอบ พลันโพล่งถาม "ดูเหมือนจะเป็นเพราะอำเภอเพียนกวนมีช่องเขาแคบ
แห่งหนึ่งจึงได้ชื่อนี้ ช่องเขาแคบนั้นเรียกว่า..."

สุยโจวเอ่ยต่อให้ว่า "ด่านเพียนกวน มีอีกชื่อหนึ่งว่าด่านเพียนโกว"

ทั้งสองสบตา ถึงพันพลันคว้าใบสั่งยาที่ระบุวันที่ล่าสุดนั้นขึ้นมา

"ไหนหนิวซี กันเถา กุ้ยจื่อ จินหยินฮวา ไท่จื่อเซิน ไก่วฉี หมูลี่ ซาเหริน
ฉบับนี้น่าจะใช้สำหรับบำรุงกระเพาะและอุ่นม้าม ช่วยการไหลเวียนโลหิต
บรรเทาอาการปวดเมื่อย เหน็บชา เมื่อวานสิงเส้าจื่อบอกว่าสามีนางติดอยู่
บนเขาคันหนึ่งจึงได้รับพิษไอขึ้นทำให้ปวดขา ดังนั้นจึงเขียนใบสั่งยาเช่นนี้"

ให้ตนเอง นึกกลับตรงกับโรค ใบสั่งยาที่ไม่ได้พาดพิงถึงอะไร..."

ถึงพันมุ่นคิ้ว และรู้สึกว่่าสิ่งที่พวกเขาค้นพบเมื่อครู่เป็นเพียงความบังเอิญเท่านั้น

เขานวดขมับครุ่นคิดอย่างหนัก สุกใจวกกลับความคิดว่่าองไวกว่าเขา "ไหวเหรินวี่ ซาเหริน ดิ่งหัวทำยออกมาอย่างละค้ำก็กลายเป็นไหวเหริน"

ความคิดของถึงพันพลันสว่างวาบ "ใช่แล้ว! ชาวที่วังจื่อจงใจปล่อยออกไปก่อนหน้านี้พูดถึงเรื่องอำเภอไหวเหรินมีกำลังทหารอ่อนแอพอดี"

หากคิดตามนี้ก็แสดงชัดว่่าในใบสั่งยาเหล่านี้ซุกซ่อนความลับไว้บ้างใช้ชื่อสมมุติพรเป็นสัญลักษณ์ บ้างใช้ตำรับยาโบราณมาอุปไมย ทั้งหมดล้วนเกี่ยวพันถึงข่าวกรองทางทหารทั้งสิ้น!

วิธีนี้ค่อนข้างพรางตา

ประการแรก ขณะตรวจค้นทั่วเมือง ต่อให้ทหารค้นเจอใบสั่งยาบนตัวสิงเส้าจื่อก็ไม่มีทางพบข่าวสารที่แฝงอยู่ในใบสั่งยาเหล่านี้ แม้กระทั่งถึงพัน หากมิใช่เผชิญเจอสิงเส้าจื่อที่ร้านยาเมื่อวานก็คงไม่ให้ความสนใจต่อสตรีซึ่งไม่มีอินดิพิดแปลกนางนี้เช่นกัน

ประการสอง ร้านยาจั้งจั้งออกจะสะดุดตาเกินไป และที่สุกใจจับตามันเป็นพิเศษก็เพราะร้านยาจั้งจั้งกับหวังเยวี่มีความเหมือนกันตรงที่สามารถเข้าออกประตูเมืองได้โดยอิสระนั่นเอง ดังสำนวน 'ได้ไม่ใหญ่ย่อมร่มเย็น' เมื่อมีร้านยาจั้งจั้ง บวกกับมีคนสอดแนมที่บนตัวซุกซ่อนจดหมายและถูกจับได้ในที่สุดมาเบี่ยงเบนความสนใจ ช่องทางลับของสิงเส้าจื่อสายนี้จึงลึกยิ่งกว่าลึก ถึงพันถือใบสั่งยาเดินไปเดินมาในห้อง "เช่นนั้นใจคนเมื่อวานที่ชิงทรัพย์ข้า แล้วต่อมาก็ตายต้องมีเรื่องบังเอิญเด็ดขาด เบื้องหลังเขาต้องมีคนบงการ และคนบงการนั้น..."

เขาหันขวับไปมองสุกใจ "ก็คือเจ้าแกโรงรับจำนำคนนั้น!"

แววตาสุกใจแว่นิ่ง "ฮืม"

สืบเนื่องจากสิงเส้าจื่อคนนี้ เงื่อนงำทั้งหมดได้รับการผูกโยง ถึงพันอดตื่นเต้นมิได้ "ใช่แล้ว เป็นเขาไม่ผิดแน่! ท่านยังจำที่แม่นางตู่บอกได้หรือไม่

นางบอกว่าก่อนสิงเส้าจื่อมาซื้อยาที่ร้านมักต้องแวะเอาของไปจำหน่ายก่อน ค่อยมีเงินมาซื้อยา โรงรับจำหน่ายแห่งนั้นตั้งอยู่ตรงหัวถนน คนจำนวนมากจะมา ร้านยาจึงจืดจางเป็นต้องผ่านที่นั่น เมื่อวานข้าก็เห็นพ่อบ้านหวังออกมาจาก โรงรับจำหน่ายถึงได้ไล่ตาม ตอนนั้นที่ข้าเดินผ่านไป เจ้าแกโรงรับจำหน่ายก็เห็นข้า เช่นกัน

ถ้าพ่อบ้านหวังไม่มีปัญหา ที่มีปัญหาคือสิงเส้าจื่อ ก็แสดงว่าเจ้าแกโรงรับจำหน่ายเห็นข้าไล่ตามไปต้องเข้าใจว่าคนที่ฆ่าสะกดรอยคือสิงเส้าจื่อ จึงหาโจรคนหนึ่ง ให้เขาไปวิ่งราวดูเงินข้าเพื่อให้สิงเส้าจื่อมีเวลาหนี กลับคิดไม่ถึงว่าความจริงคนที่ฆ่าไล่ตามคือพ่อบ้านหวัง กลายเป็นกินปูนร้อนท้อง เปิดโปงฐานะตนเองออกมา"

ไม่ว่าการคาดเดาของเขาถูกต้องหรือไม่ เจ้าแกโรงรับจำหน่ายยังคง น่าสงสัยที่สุด

สิงเส้าจื่อ พ่อบ้านหวัง และตัวถึงพันเอง จุดตัดหนึ่งเดียวของพวกเขา ทั้งสามก็คือโรงรับจำหน่ายแห่งนั้น

สยิวโจมุดลุกขึ้น "ข้าจะนำกำลังคนไปเดี๋ยวนี้"

ถึงพันกล่าวว่า "ข้าไปกับท่านด้วย"

"ได้ยินว่าเมื่อคืนร้านยาจืดจางไฟไหม้!"

"หา? ไม่มีคนตายกระมัง"

"ไม่มี ได้ยินว่าเด็กที่อยู่เฝ้าร้านตอนกลางคืนเห็นเข้าเสียก่อน จึงแค่ไหม้ของบางส่วน"

"นั่นเพราะพระพุทธรองค์คุ้มครองโดยแท้ ท่านหมอผู้เฒ่าผู้จิตใจดี รักษาคนไข้โดยไม่เก็บเงินเสมอ ทำดีได้ดีจริงๆ"

"ใช่ คราวก่อนเกิดไฟไหม้แถวฝั่งตะวันออก บ้านนั้นโดนไฟคลอกตายหมด ทั้งห้าคน สภาพศพดสยยงมาก จุๆ ตอนนั้นข้ายังไม่กล้าดูเต็มตาเลย เจ้าแกเงินข้าว่าท่านเข้าใจเลือกทำเลเปิดโรงรับจำหน่ายได้ดี เพราะมีร้านยาจืดจาง พวกคนไข้ที่ไม่มีเงินหาหมอแล้วต้องเอาของมาจำหน่ายกับท่าน"

สองหูของเจ้าแกจิ้นฟังเพื่อนบ้านสนทนาพาที มือก็ตีตลกคิดเร็วรีไร ไม่แม้แต่ซ้อนสายตาขึ้น เพียงยิ้มกล่าว "ดูท่านพูดเข้า หรือมีแต่ข้าที่กิจการค้า รุ่งเรือง พวกท่านมิใช่รุ่งเรืองเช่นกันหรือ"

"ฮ่าๆ ด้วยบุญบารมีของร้านยาจิ้งจิ่ง ทุกคนล้วนรุ่งเรือง วันดีๆ ยังมี อีกมาก ขอแค่ชาวต้าต้าอย่าได้เข้ามาบ่อยนัก ทุกคนจะได้อยู่เย็นเป็นสุข" เจ้าแกจิ้นขายผ้ายิ้มกล่าว

"จะว่าไป นับวันดูแล้ว นี่ชาวต้าต้าคงใกล้มาแล้วกระมัง" ผู้กล่าวคือ เจ้าแกจิ้นอัญมณีที่อยู่ตรงข้ามร้านขายผ้า

"ทำเป็นปากดี พอมากก็กลัว พอไม่มากลับเพื่อหา"

"ไม่ใช่อย่างนั้น ปกติช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิพวกต้าต้ามักบุกเข้ามา ปล้นสะดม ถ้าไม่มาจริงๆ ซ้ำกลับรู้สึกใจคอไม่ดี ต้องได้ข่าวว่าพวกมันจะมาก ค่อยสบายใจหน่อย!"

"พวกมันคงไม่กล้ามาแล้วกระมัง" เจ้าแกจิ้นกล่าวต่อ มือยังคงตีตลกคิด เสียงดังก้อง "นับแต่แม่ทัพหวังมาประจำการที่เมืองต้าตง พวกต้าต้าคงเกรงกลัว ไม่น้อย!"

"พักก่อนได้ยินว่าแม่ทัพหวังแตกคอกับขันทีวังแล้วมิใช่หรือ ถึงกับพาคน ไปถึงที่ค่ายอวิ้นชวนด้วยความโกรธจัด แฮ้อ อยู่ดีๆ โจนเป็นเช่นนี้ไปได้"

"เจ้ายังไม่เข้าใจ แวดวงขุนนางล้วนแต่ขัดแย้งขัดขา ซ้ำคนได้โดยไม่จำเป็น ต้องเห็นโลหิต ก็เหมือนกับคนทำการค้าอย่างพวกเรา อดไม่ได้ต้องหักเหลี่ยม เจียนคมกับลูกค้าประจำ เพื่ออะไร ก็เพื่อกำไรนั่นเอง!" เจ้าแกจิ้นขายผ้าพูดพลาง เบะปาก

ในที่สุดเจ้าแกจิ้นก็คิดบัญชีในมือเสร็จสิ้น เยกหน้าขึ้นมายิ้มกล่าว "นี่มิใช่ สิ่งที่เราควรสนใจ ยิ่งมิใช่เรื่องของพวกเรา พวกเราแค่ใช้ชีวิตของตนเองให้ดี ก็พอแล้ว เหตุใดต้องสนใจว่าแม่ทัพหวังหรือแม่ทัพจาง ถึงเวลาพอพวกต้าต้า บุกมา ไม่ว่าใครก็ต้องวิ่งหนีอยู่ดี"

"นั่นไม่เหมือนกัน ปีที่แล้วข้าไม่ได้หนี มีแม่ทัพหวังทั้งคน พวกต้าต้า ไม่อาจบุกเข้าเมือง..." เจ้าแกจิ้นอัญมณีพูด แต่ยังไม่จบก็หยุดก็ก บรรดา

คนว่างจัดเห็นบุรุษร่างสูงใหญ่หลายคนปราดเข้ามา ล้วนพากันเก็บจำส้มเสี้ยว
 ถั่วแระจีนตะลึงงูบ รีบฉีกยิ้ม "ทุกท่าน ไม่ทราบมีธุระอันใด จะจำหน่าย
 สิ่งของ หรือ..."

ท่าทางเช่นนี้ดูก็รู้ว่าผู้มาไม่ประสงค์ อย่างไรก็ตามก็ไม่คล้ายต้องการจำหน่าย
 สิ่งของ กลุ่มชายฉกรรจ์มิได้ส่งเสียง เพียงแยกยืนสองฝั่งประตู เปิดทางให้
 อีกสองคนด้านหลังเข้ามา

"ถั่วแระ ยังจำเข้าได้หรือไม่" ถึงพื้นถามยิ้มๆ

ถั่วแระจีนพินิจละเอียด ลั่นหน้า "จำไม่ได้"

ถึงพื้นยิ้มกล่าว "เมื่อวานข้าเดินผ่านหน้าร้านท่าน ยังสบตากับถั่วแระ
 อยู่เลย"

ถั่วแระจีนยิ้มเจื่อน "ดูท่านพูดเข้า ผู้ชราแม้ความจำไม่เลว แต่ก็ไม่ถึงกับ
 จำคนที่เดินผ่านหน้าร้านได้หมด"

ถึงพื้นอมยิ้ม "เช่นนั้นท่านจำสิ่งเส้าจื่อได้หรือไม่"

"คนนั้นจำได้ นางเอาของมาจำหน่ายบ่อยๆ"

ถึงพื้นล้วงห่อผ้าในอกเสื้อออกมา เทเงินสองก้อนนั้น "แล้วจำสิ่งนี้ได้
 หรือไม่"

ถั่วแระจีนยิ้มเจื่อนอีกครั้ง "นี่ท่านจงใจแกล้งคนซัดๆ โรงรับจำหน่ายมีเงิน
 ผ่านมือนับร้อยนับพันทุกวัน ข้าไหนเลยจะจดจำได้"

ถึงพื้นยิ้มกล่าว "ดูท่าเวลาสั้นๆ คงถามตอบไม่ได้ความแจ่มแจ้ง มีผู้
 ท่านตามพวกเรากลับไปค่อยๆ เจรจาเถอะ"

เพิ่งขาดคำบุรุษสองคนด้านหลังก็พุ่งเข้ามาประกบถั่วแระจีนทั้งซ้ายขวา
 ทำให้เขามีอากขยับตัว

"นี่...นี่จะทำอะไร! หรือเมืองต้าถงไม่มีกฎหมายแล้ว!" ถั่วแระจีนเอะอะ
 วิยววย

"พวกท่านออกจะหยาบคายเกินไปแล้ว หากซัดแย้งอันใดกับถั่วแระจีน
 ก็ร้องเรียนทางการสิ แถวนี่ไม่ชมชอบวิธีป่าเถื่อน!" ถั่วแระร้านอัญมณีทนดูไม่ได้
 จึงขึ้นหน้ากล่าว

เจ้าแก้งร้านขายผ้าทำท่าจะย่องออกไป กลับพบว่าปากประตูถูกกันไว้ด้วยคนของฝ่ายตรงข้าม จึงอดโวยวายมิได้ "พวกท่านบุกเข้ามาจับคนตามอำเภอใจได้อย่างไร ข้าน่าจะรู้จักกับได้เท่านั้นายอำเภอเชียวนะ"

"องครักษ์เสื้อแพรปฏิบัติภารกิจ ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากหน่วยงานท้องถิ่น" สุขใจเอ่ยคำเดียวก็อุดปากทุกคนสนิท

ทันทีที่ได้ยินคำว่าองครักษ์เสื้อแพร อยากรู้ว่าแต่เจ้าแก้งเงินเลย สองคนที่เหลือก็พลันตัวสั่นงันงก ตกใจจนหน้าซีดแล้ว

สุขใจไม่สนใจท่าทีของพวกเขา โบกมือให้นางจีนนำตัวสองคนนั้นกลับไปก่อน เขาก็ถึงพื้นยังนั่งอยู่ในโรงรับจำนำ

ถึงพื้นจึงมองเจ้าแก้ง "สิ่งเส้าจี้กับเจ้ามีความเกี่ยวพันอันใด โจรที่วิ่งราวฆ่าเมื่อวานนี้เป็นเจ้าบงการใช่หรือไม่"

เจ้าแก้งยิ้มเจื่อน "ได้เท่า ต่อให้เป็นองครักษ์เสื้อแพรก็ไม่อาจใส่ความผู้อื่นเช่นนี้นะขอรับ ข้าน้อยเป็นแค่ลูกจ้างดูแลโรงรับจำนำเท่านั้น ทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ไหนเลยจะรู้จักโจรขโมย ข้าน้อยบอกแล้ว นางเอาของมาจำนำที่นี่บ่อยๆ ดังนั้นจึงจำได้ เรื่องอื่นๆ ข้าน้อยไม่ทราบจริงๆ ขอรับ"

ถึงพื้นค่อนข้างใจเย็น ยังคงเอ่ยด้วยรอยยิ้มน้อยๆ "ก่อนมาพวกเราตรวจสอบประวัติเจ้าแล้ว เจ้าไม่ใช่คนพื้นที่ หลายปีก่อนเพราะหนีภัยแล้งจึงอพยพมาอยู่ที่นี่ เป็นเจ้าแก้งของโรงรับจำนำผู้จี้ รายรับทุกเดือนก็ไม่น้อย กลับไม่เสพติดสุราและนารี แม้แต่บุตรภรรยาก็ไม่มี โดดเดี่ยวเดียวดาย ไม่อยากได้ใครดี หากเป็นเจ้า เจ้าจะเชื่อหรือไม่ว่าคนผู้นี้ปราศจากลบลมคมใน

ท่าทีของเจ้าเมื่อครู่ที่จริงได้ทรยศเจ้าเรียบร้อยแล้ว คนปกติสมควรเหมือนสองคนนั้น ตกใจ ชุนเคือง และไม่กล้าต่อต้าน ส่วนเจ้า หลังจากได้ยินพวกเราเปิดเผยฐานะกลับยังคงเยือกเย็น แต่เจ้าเคยคิดหรือไม่ เยือกเย็นเกินไป กลับจะเป็นการเปิดโปงตนเอง"

เจ้าแก้งจิบและแย้งว่า "ได้เท่า ข้าน้อยเป็นเจ้าแก้งที่นี้มาหลายปีแล้ว พบเห็นเรื่องราวใหญ่ๆน้อยๆไม่ถ้วน ย่อมเยือกเย็นเป็นธรรมดา นี่มีอันใดผิดแปลก"

ถึงพันเล็กคือ "เจ้าพบเห็นเรื่องราวหน้าไม้ถั่ว สองคนเมื่อครู่ก็เปิดร้าน บนถนนเส้นนี้เช่นกัน ทุกวันพวกเขาโยมิใช่พบเห็นผู้คนเช่นเดียวกับเจ้า หรือพวกเขาพบเห็นเรื่องราวน้อยกว่า? โฉนพวกเขาแตกต่างกันใจ เจ้ากลับยังสุขุมอยู่ได้"

"จะพูดมากไปใย พอใช้เครื่องทรมาน แม้แต่ผู้มีอำนาจก็ปากแข็งไม่อยู่!"

คนผู้หนึ่งเดินเข้ามาจากด้านนอกตามหลังผู้มั่งคั่งมาติดๆ

ที่ประหลาดคือองครักษ์เสื้อแพรที่เฝ้าประตูอยู่กลับมิได้ขัดขวาง

ทันทีที่เห็นผู้มา สีหน้าเฝ้าแก่เงินพลันแปรเปลี่ยน

สำหรับเขาแล้ว ต่อให้ความโหดเหี้ยมขององครักษ์เสื้อแพรชั้นชื่อปานใด ล้วนเทียบไม่ได้กับบารมีชื่อเสียงของวังจื้อในตำแหน่งช่วงสองปี

ภายในเมืองต้าถงชาวบ้านล้วนจำขั้นที่วังท่านนี้ได้

ชื่อเสียงของคนเสมือนร่มเงาของต้นไม้ ยิ่งแผ่ไกลยิ่งส่งผลกระทบเป็นวงกว้าง

ทันทีที่วังจื้อปรากฏตัว กระทั่งเฝ้าแก่เงินยังรู้สึกพรั่นพรึงขึ้นมาแล้ว

วังจื้อกลับรวบรัดยิ่ง เห็นเขาไม่ส่งเสียงก็ยกเข่ากระแทกใส่จุดอ่อนแอของผู้เฒ่าเต็มรัก

เพียงได้ยินเสียงทึบคราหนึ่ง หัวใจของผู้คนในที่นั้นล้วนสะท้านเฮือก

สีหน้าเฝ้าแก่เงินพลันเหยเก ก็ไม่ทราบวังจื้อเอาเศษผ้าจากที่ใดออกมา ยัดใส่ปากเขา ทำให้เขาอยากร้องก็ร้องไม่ออก ได้แต่อือๆ อู้อู้อในคอ

ถึงพันได้ยินเสียงนี้ รู้สึกได้ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งคงแตกหักไปแล้ว และราวกับประสบกับตนเองก็ไม่ปาน ทำให้เขาพลอยเผยสีหน้าเสียวสยองไปด้วย วังจื้อเห็นเข้าก็เอ่ยน้ำเสียงจริงจัง "เจ้าจะบั่นหน้าไปใย เจ้ามิได้โดนเตะสักหน่อย"

"...ข้าเจ็บแทน" ถึงพันคราง

วังจื้อยิ้มเยาะ "ไม่ได้เรื่อง!"

ว่าเขากลับพบว่ามีโชแต่ถึงพันที่ไม่ได้เรื่อง กระทั่งสุขใจและพวกผางสีก็ล้วนหนึ่งหน้ากระตุกเบาๆ เช่นกัน

ชัดเจนว่าการกระทำของเขาเมื่อคู่สามารถทำให้บุรุษทั่วหัวรู้สึกเหมือนตนเองเป็นผู้ประสบภัย

"ไม่ต้องมองเข้าไปหอรอก ประตูลังกก็โดนพวกเรากันไว้หมดแล้ว เด็กในร้านเจ้าก็หนีไม่พ้นเช่นกัน แต่สิ่งที่เขารู้ย่อมไม่มากเท่ากับเจ้าแน่นอน พวกเราหาที่มีความสนใจต่อเขาไม่"

วังกงกงไม่ใส่ใจพวกถังฟั่น เขาจ้องเก้าอี้แก๊นเหม็งรากับงูพิษจ้องเหยื่อ "ข้าเดาว่าต่อให้เจ้าไม่มีลูกเมีย ก็คงไม่อยากกลายเป็นขันทีกระมัง ตอนนี้อาการบาดเจ็บของเจ้ายังพอรักษาได้ แต่หากยังไม่ตอบตามจริง หึๆ เช่นนั้นก็พูดยากแล้ว!"

ในสายตาดังฟั่น เพียงรู้สึกรอยยิ้มของวังจื่อใช้คำว่าแสร้งยิ้มมาอธิบาย จะเหมาะกว่า

"ให้เวลาเจ้าหนึ่งเค่อ อย่าหาว่าข้าวังจื่อไม่ปรานี" วังจื่อบดมือไปมา ข้าเลื่องกาน้ำหยดด้านข้างแวบหนึ่ง ไม่รอเก้าอี้แก๊นตั้งตัวก็กล่าวว่า "สาม สอง หนึ่ง เอาละ หมดเวลา คิดเสร็จแล้วหรือยัง"

เขาดึงผ้าในปากเก้าอี้แก๊นออกมา

"นะ...ไหนว่าหนึ่งเค่อ..." เก้าอี้แก๊นเบิกตากว้าง เพราะเจ็บมาก น้ำเสียงจึงแตกพรวด

"นั่นมันหนึ่งเค่อของเจ้า ไม่ใช่หนึ่งเค่อของข้า" วังกงกงยิ้มเหยิ่ม

เก้าอี้แก๊นตื่นสะท้านไปกับความเผด็จการและไร้เหตุผลของอีกฝ่าย

ไม่รู้ว่าจะเพราะเหตุใด ถึงฟั่นกัณย์ยิ้มอย่างยากเย็นเมื่อเห็นสีหน้าเหลือเชื่อของเก้าอี้แก๊น

เขานึกถึงคำพูดหนึ่งขึ้นมา...คนเลวย่อมมีคนเลวกว่ากำราบ

ไม่ให้เวลาเก้าอี้แก๊นรวนเร วังจื่อหยิบมีดสั้นในตัวยื่นออกมา ชักออกจากฝัก เห็นประกายคมปลาบ รับรองฉับเดียวขาดสะบั้น

"เอาละ ถ้าไม่พูด ข้าก็จะตรงไปตรงมา เจ้าวางใจ ชราภาพเยี่ยงเจ้า ไม่มีวันได้เข้าวังแน่ แต่บนโลกนี้ยังมีคนแปลกประหลาดที่ขึ้นขอบทางเข้า เช่นนั้น ไม่แน่อะไรถึงเวลานั้นเอาเจ้าไปทิ้งในหอนานเพิง เจ้าอาจได้รับความ

กำซาบซา่านอีกครั้ง ไม่ต้องดีดลูกคิดอยู่ที่นี้ทุกี่วันแล้ว!"

เขากล่าวด้วยรอยยิ้มชวนสะพรึง ยกมือเตรียมตัวดีมีดี รวบรัดตัดความอย่างยั้ง

"ข้าพุดแล้ว!!!"

ถ้าแกจิ้นแทบกรีดร้องคำนี้ออกมาจากลำคอก็ว่าได้ เส้นเสียงเปี่ยมพลัง ทะลุทะลวง ทำเอาพวกถึงพ่นแก้วหุสะเทือน

แสดงให้เห็นว่าชั่วขณะนั้นความพรั่นพรึงในใจถ้าแกจิ้นได้บรรลุถึงระดับใด

"ข้า...ข้า...ข้าพุด..." ถ้าแกจิ้นน้ำตาไหลเป็นทาง ไหนเลยยังปากคอ ฉะฉานไม่สะทกสะท้านเช่นครู่ก่อน

"เช่นนั้นก็พุดสิ!" วังจื้อตวาด

ถ้าแกจิ้นตัวสั่นเทา น้ำตานองหน้า มองเขาอย่างงงงัน "...พุด...พุด... พุดอันใด"

เขาขวัญผวาจนสมองตื้อไปแล้ว พริบตานั้นยังตั้งสติไม่ทัน วังจื้อเตือนด้วยความหวังดี "ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้ากับสิ่งเส้าจื้อคนนั้น"

ถ้าแกจิ้นตื่นรู้ทันใด "ใช่ๆ เป็นข้าส่งต่อข่าวสารให้นางเอง!"

"ส่งต่ออย่างไร"

"ทุกระยะหนึ่งจะมีคนมาบอกข่าวสารต่อข้า ข้าบอกต่อสิ่งเส้าจื้อ แล้วนางค่อยส่งถึงนอกเมืองอีกที"

"พุดให้กระจ่างหน่อย อย่าให้ข้าต้องถามทีละข้อ!"

เหมือนเรื่องเพียงยากที่เริ่มต้น เมื่อเปิดปากแล้ว ถัดมาก็ง่ายขึ้นมา

ถ้าแกจิ้นกลั๊กลิ้นความเจ็บ พยายามกล่าววจาให้สั้นไหลขึ้น "อย่างเช่นคราวนี้...มีคนเอาใบสั่งยาให้ข้า เมื่อสิ่งเส้าจื้อมา ข้าก็อ่านใบสั่งยาให้นางฟัง สามีนางเป็นหมอ นางเองก็แตกฉานวิชาแพทย์ ย่อมทราบว่าจะตัดแปลงใบสั่งยาอย่างไรให้สอดคล้องกับโรค จากนั้นนำไปสั่งยาออกนอกเมือง ถึงเวลานั้นย่อมมีคนมารับช่วงต่อ ข่าวกรองทางทหารก็พรางอยู่ในใบสั่งยานั้น

นั่นเอง"

"ใครเป็นคนนำใบสั่งยามาให้เจ้า"

ถึงตอนนี้เจ้าแกจิ้นกลับละล้าละลังขึ้นมา

ถึงพื้นเอ๋ยแทรก "เป็นพ่อบ้านหวังของจวนแม่ทัพ?"

เจ้าแกจิ้นสั่นหน้าระริว

วังจี้กลับไม่มีความอดทนเช่นถึงพื้น เขาเงี้ยวมีดขึ้นมาแล้ว

ความจริงพิสูจนแล้วว่าการใช้กำลังทำให้คนศิโรราบได้ง่ายกว่า
ความอ่อนโยน โดยเฉพาะคนอย่างเจ้าแกจิ้น

ลูกตาเขาเบิกโต ละล้าละลังว่า "ข้าทราบ ข้าทราบแล้ว อย่าลงมือ
คนผู้นั้นก็คือคนในจวนท่าน"

"ใคร!" วังจี้ตะคอก

เจ้าแกจิ้นไม่กล้าหายใจแรง "ติงหรง เป็นติงหรง!"

ถึงพื้นพลันนั้นก็ คราวก่อนหลังจากตนโดนวังจี้ตบ ติงหรงเดินออกมา
ส่งเขา ยังแสดงความห่วงใยบอกให้เขาไปทาชันซีไม่กี่ผูกหวง นี่บังซัดว่าติงหรงเอง
ก็มีความรู้เรื่องยาสมุนไพรพอสมควร ดังนั้นการที่เขาสามารถคิดวิธีส่งต่อข่าวสาร
เช่นนี้ได้ก็มีใช้เรื่องแปลก

คนโดยมากมักไม่ค่อยให้ความสนใจต่อบทสนทนาทั่วไปที่ไร้ความสำคัญ
ชนิดนี้ แต่เมื่อใดที่เกิดเรื่องแล้วย้อนนึกกลับไป จะพบว่าความจริงแล้วเจื่อนง่า
ก็ซ่อนเร้นอยู่ในเรื่องธรรมดาสามัญเหล่านี้แหละ

เขายังจำได้อีกว่าวังจี้เคยกล่าวแต่แรกแล้ว คนที่สามารถรับรู้ข่าวกรอง
ทางทหาร นอกจากเขาและหวังเยวี่ก็มีเพียงคนสนิทข้างกายพวกเขาและ
พวกขุนพลใต้บัญชากลุ่มนั้น

และก่อนการประชุมแผนการรบทุกครั้ง หวังเยวี่และวังจี้จะหาข้อสรุป
ให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันก่อน เพื่อเลี้ยงมิให้ทั้งคู่ถกเถียงกันต่อหน้าผู้
จนผู้ใต้บัญชาไม่รู้จักปฏิบัติตามคำสั่งใคร

ในเมื่อมิใช่เขากับหวังเยวี่แพร่กระจายออกไป เช่นนั้นคนสนิทข้างกาย
พวกเขาก็กลายเป็นผู้ต้องสงสัยมากที่สุด

แต่ปัญหาคือในเมื่อเป็นคนสนิท ย่อมได้รับความไว้วางใจอย่างสูงจากเจ้านาย เฉพาะแค่ติงหรง คนผู้นี้ติดตามวังจื๋อมาตั้งแต่ครั้งเริ่มเปิดสำนักประจิมบวกกับต่างฝ่ายต่างเป็นขัณฑ์ ติงหรงจึงได้รับความเชื่อถือจากวังจื๋อยิ่ง กระทั่งมาอยู่ต่างเขายังนำคนผู้นี้ติดสอยห้อยตามมาด้วย เห็นได้ว่าความไว้นี้เนื้อเชื่อใจมิใช่ระดับธรรมดา

ติงหรงก็ได้สร้างความผิดหวังแก่วังจื๋อเช่นกัน งานทุกชิ้นล้วนจัดการได้เป็นอย่างดี ทั้งนิสัยก็ฉลาดหัวไว มักเห็นหนึ่งก้าวคิดสามก้าว ช่วยแบ่งเบาภาระให้วังจื๋อเสมอ

บุคคลเช่นนี้แม้ในความเป็นจริงจะรู้ว่าเข้าขายน่าสงสัย หากในความรู้สึกวังจื๋อก็ยากจะคลางแคลงไปถึงเขา

ทว่าเจ้าแกจิ้นกลับเอ่ยชื่อติงหรงออกมา

วังจื๋อมองเขาด้วยสีหน้าอ้ำกืด แวดตานั้นประหนึ่งมองดูคนตายก็มีปาน เจ้าแกจิ้นหวาดกลัวแทบปีศาจวาระดแล้ว สีหน้าอับเฉาห่อเหี่ยว สู้มเสียกระท่อนกระแท่น "ข้าไม่ได้โกหก! ข้าไม่ได้โกหกจริงๆ! ทุกครั้งเขาล้วนเป็นฝ่ายมาหาทั้งสิ้น บางทีมาหาข้า บางทีมาหาเจ้านายข้า แต่เพื่อป้องกันฐานะเปิดเผยพวกเราจึงไม่อาจไปหาเขาได้"

ก่อนวังจื๋อจะลูแก่ไท้สะ ถึงขั้นรีบชิงถามปัญหาอื่น "เช่นนั้นเท่ากับว่าโจรที่วิ่งราวตุงเงินข้าเมื่อวานนี้มีความเกี่ยวข้องกับเจ้าจริงๆ?"

"ใช่ๆ เป็นข้าสั่งให้เขาทำ เพราะสิ่งเส้าจื๋อเพิ่งผละไป ท่านก็ไล่ตามมาติดๆ ข้ากลัวสิ่งเส้าจื๋อจะถูกจับได้ จึงให้คนผู้นั้นไปวิ่งราวตุงเงินของท่านเพื่อสิ่งเส้าจื๋อจะได้มีเวลาหลบหนี"

"ต่อมาเขาถูกฆ่าปิดปากก็เป็นฝีมือเจ้าเช่นกัน?" ถึงขั้นถามต่อ

"ใช่ ข้ากลัวว่าหลังถูกพวกท่านจับได้เขาจะขัดทอดถึงข้า จึงป่ายยาพิษบนเงินที่จะให้เขา คนที่ปล้นชิงวิ่งราวหาเลี้ยงชีพ หลังเสร็จงานต้องตรวจสอบเงินแค่เอาเข้าปากพิษก็จะกำเริบ..."

ถึงขั้นกล่าวว่า "แผนอุบายที่รัดกุมนัก เสียตายคนที่ข้าสงสัยในตอนนั้น กลับมิใช่สิ่งเส้าจื๋อ แต่เป็นพ่อบ้านหวัง เจ้ากินปูนร้อนท้อง กลับกลายเป็น

เปิดโปงตนเองเสียแล้ว!"

เจ้าแกจิ้นปั่นหน้าเศร้า ตอนนี้พูดอันใดล้วนหายไปแล้ว

ถึงพินถามอีกว่า "เช่นนั้นคนที่รับช่วงต่อจากสิงเส้าจื่อคือใคร"

เจ้าแกจิ้นสั่นหน้า "ไม่ทราบ พวกเราติดต่อกันแบบทางเดียว ข้าได้รับข่าวสารจากติงหวง จากนั้นแค่ส่งต่อให้สิงเส้าจื่อตอนนางมาที่นี่เท่านั้น" เห็นทุกคนล้วนสับสนไม่เป็นมิตร เขารีบกล่าวเสริม "แต่ข้ารู้ว่าสิงเส้าจื่ออยู่ที่ใด พวกท่านไปหานางได้!"

"เจ้าเป็นคนของใคร พวกต้าต้า? หรือลัทธิบัวขาว?" ถึงพินถาม

"ปีนั้นบ้านเดิมข้าเกิดภัยแล้ง คนในครอบครัวล้วนตายเกลี้ยง ข้าเองระหว่างหนีภัยแล้งก็เกือบหิวตาย สุดท้ายมีคนช่วยไว้ ต่อมาคอยทราบข่าวพวกเขาเป็นคนของลัทธิบัวขาว ข้าคิดแค่ว่ามีข่าวกินก็พอใจแล้ว ดังนั้นพวกเขาให้ข้าเข้าลัทธิข้าก็เข้า แต่จนบัดนี้ข้ายังคงเป็นแค่สาวกทั่วไป..."

"บนตัวเจ้ามีรอยสักของลัทธิบัวขาว?"

"มีๆ อยู่ตรงเอว!"

องครักษ์เสื้อแพรเลิกเสื้อเขาขึ้นตรวจดู เห็นรอยสักเล็กจิ๋วรูปบัวบานสักอยู่ข้างเอวซ้ายจริง

ตอนนั้น ขณะที่ถึงพินเดินลึกเข้าไปในหมู่บ้านร้างนอกเมืองหลวง เพื่อช่วยอาตง เผอิญได้พบจิวเหนียงจื่อ ทูตที่ลัทธิบัวขาวส่งไปยังพรรคหนานเฉิง อีกฝ่ายก็เคยบอกเขาเกี่ยวกับเรื่องรอยสักของลัทธิบัวขาว ทั้งยังขู่เชิญแกมหลอกล่อจะ让他สักรอยสักเช่นนี้เช่นกัน

ทว่าจะเป็นหลิมนก็ดี จิวเหนียงจื่อก็ดี บนตัวพวกเขากลับไม่มีรอยสักอันใด ดังนั้นต่อมาพวกเขถึงพินจึงสันนิษฐานว่ารอยสักนี้น่าจะเตรียมไว้สำหรับสาวกระดับล่างเท่านั้น เพื่อควบคุมพวกเขา ทำให้ไม่กล้าทรยศลัทธิ

อย่างที่ทราบกันดีว่าราชสำนักโจมตีลัทธิบัวขาวอย่างหนักหน่วง เมื่อใดที่พบเห็นคนมีรอยสักนี้จะลงทัณฑ์สถานหนัก ด้วยเหตุนี้เองเจ้าแกจิ้นจึงซื่อสัตย์ยิ่ง ไม่กล้าคิดคด กระทั่งไม่กล้าแต่งภรรยา เพราะเกรงจะเดือดร้อนถึงครอบครัวในภายหลัง

"หมายความว่าเจ้าของโรงรับจำนำแห่งนี้ก็คือคนของลัทธิบัวขาว?"
ถึงพินถาม

"น่าจะใช่ขอรับ หลังจากข้าเข้าลัทธิก็มาอาศัยอยู่ที่โรงรับจำนำแห่งนี้ตามคำสั่งของพวกเขา ทว่าข้าไม่เคยเห็นเจ้าของร้านเลย เรียกว่าข้าเป็นคนดูแลจัดการที่นี้คนเดียวก็ว่าได้ พวกเขาคล้ายเอาที่นี้เป็นจุดซ่อนถ่ายทรัพย์สินโดยใช้โรงรับจำนำบังหน้า"

เถ่าแกจิ้นโดนวังจี้ข่มขู่จนสารภาพหมดเปลือก

สำหรับเขาแล้ววังจี้ยิ่งน่ากลัวกว่าลัทธิบัวขาวมากนัก

ถึงพินขมวดคิ้ว "ก็แปลว่าลัทธิบัวขาวมีชุมกำลังมหาศาลอยู่ในเมืองนี้?"

"ไม่ขอรับ นับแต่แม่ทัพหวังและวังกงลงมาถึงก็โจมตีลัทธิอย่างหนักทำให้ได้รับความเสียหายใหญ่หลวง ชุมกำลังส่วนใหญ่ไม่อาจไม่ถอนกำลังออกไป เท่าที่ข้าทราบเวลานี้เหลือเพียงดิงหรงกับข้าเพียงสายเดียว ไม่อย่างนั้นคงไม่ถึงกับต้องใช้วิธีลับเฉพาะเช่นนี้มาส่งต่อข่าวสารหรอก ก็อย่างที่เห็นนานเข้าย่อมจะถูกจับได้ หากมีหลายช่องทางก็คงไม่ตกอยู่ในสภาพอย่างที่เราเห็นนี่"

นับว่าเขายังซื่อสัตย์ ถึงพินผงกศีรษะขึ้นลง "เช่นนั้นดิงหรงเล่า เขามีฐานะใดในลัทธิบัวขาว"

เถ่าแกจิ้นบ่นหน้าเศร้า "ข้าก็ไม่ทราบ เจ้าของร้านเพียงให้ข้าฟังคำสั่งเขาคนเดียว แต่ข้าได้ยินเลาๆ ว่าเจ้าของร้านเหมือนจะเป็นรองหัวหน้าสาขาของลัทธินี้"

"เจ้ารู้ที่อยู่ของเขาหรือไม่" ถึงพินถาม

เถ่าแกจิ้นรีบโพล่ง "ทราบขอรับ ข้าน้อยสามารถทำคุณไถ่โทษพาพวกท่านไปได้!"

แม้เขาได้รับความช่วยเหลือจากลัทธิบัวขาว แต่ลัทธิบัวขาวช่วยเขาก็เพื่อไว้ใช้สอยเท่านั้น หลายปีมานี้เถ่าแกจิ้นออกสันขวัญผวาจนไม่กล้ามีครอบครัว ช่างทุกข์ทรมานโดยแท้ ยามนี้สารภาพความจริง สำหรับเขาแล้วกลับถือเป็นภาระหลุดพ้นชนิดหนึ่ง

ได้ยินเขาพูดว่าทำคุณไถโทษ วังจื้อมีหรือจะฟังไม่ออกถึงความคิดของเขา พลันแค้นหัวเราะเหยียดมกรึยม

เจ้าแก๊กจินอดตัวสิ้นเพราะเสียงหัวเราะของเขามีได้ หากมิใช่สองมือ โดนจับไว้ เขาคงได้กุมเป้ากางเกงไปแล้ว

ที่ควรถามล้วนถามแล้ว ถึงพันสบตาสุยโจวและวังจื้อแวบหนึ่ง เห็นพวกเขาไม่มีอันใดจะกล่าว จึงบอกวังจื้อ "ข้ากับกวางชวนไปหาสิงเส้าจื้อ ตามที่เขาบอก ท่านกับเขาไปหาติงหรง เป็นอย่างไร"

วังจื้อตอบอ้อมค้อมหนึ่ง มิได้กล่าวพรับเพื่อก็คว่าตัวเจ้าแก๊กจินเดินออกนอกเรือนไป

สีหน้าของเขาดำทะมึนแทบหยุดเป็นน้ำหมึกออกมาแล้ว เจ้าแก๊กจิน ถูกเขาคว้าไว้ในมือเหมือนอินทรีคว้าลูกเจี๊ยบ ถึงกับไม่กล้าส่งเสียงสักแอะ

วกไปวนมา ติงหรงกลับกลายเป็นคนของลัทธิบัวขาวเสียนี้ ข้ายังอยู่ ข้างกายวังจื้อมาตลอด กระทั่งเป็นคนสนิทอีกด้วย ความจริงประการนี้ทำให้ วังจื้อสุดจะยอมรับได้ ดังนั้นเขาอารมณ์ไม่ดีก็ถือเป็นเรื่องปกติ

เรื่องราวไม่ควรรอช้า ถึงพันก็ไม่มีแก้ไขไปก่อดักลุ่มแทนวังจื้อ เขากับ สุยโจวหรือกันเสร็จก็เร่งกลับไปเอาม้าดีหลายตัวที่บ้านพักรับรอง ก่อมนุ่งหน้าสู่อำเภอกวางหลิง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622498.html>